

Bp Ignacy Dec

Wierny sługa Pana Boga, Kościoła, Maryi, Ojczyzny i Wałbrzycha

odchodzi do wieczności

Wałbrzych, 25 stycznia 2025 r.

Homilia podczas pogrzebu śp. księdza prałata Bogusława Wermińskiego, emerytowanego proboszcza parafii p.w. Świętych Aniołów Stróżów, prepozyta Kapituły Kolegiackiej Matki Bożej Bolesnej i Świętych Aniołów Stróżów w Wałbrzychu

Wstęp

Ekscelencjo, Najdostojniejszy Księżę Biskupie Marku, Biskupie Świdnicki;

Wszyscy, czcigodni i drodzy bracia kapłani, na czele z księdzem proboszczem i dziekanem Wiesławem, prepozytem Kapituły Kolegiackiej Matki Bożej Bolesnej i Świętych Aniołów Stróżów w Wałbrzychu; Szanowni panie i panowie parlamentarzyści; Szanowny Panie prezydencie miasta Wałbrzycha wraz z osobami towarzyszącymi; Droga pani Mario, rodzona siostra śp. księdza prałata Bogusława; Czcigodne siostry zakonne; Drodzy górnicy, poczty sztandarowe organizacji społecznych i wałbrzyjskich szkół; Szanowni przedstawiciele organizacji społecznych: kościelnych i cywilnych Umiłowani bracia i siostry w Chrystusie

Drodzy bracia i siostry, zdążyliśmy już zauważyć, że na ziemi, gdzie żyjemy, rodzą się i umierają ludzie. Ten proces trwa od początku świata i będzie trwał do jego końca. Narodziny dziecka przynoszą nam radość. Cieszą się zwłaszcza rodzice, rodzeństwo i dziadkowie. Natomiast umieranie i śmierć sprawiają nam zazwyczaj ból, zwłaszcza osobom najbliższym. Czujemy się wtedy bezsilni, że nie możemy kogoś zatrzymać przy życiu. Jest to szczególne doświadczenie naszej bezsilności i ograniczoności. Właśnie to, że musimy na tej ziemi umrzeć, musimy stąd odejść i wszystko zostawić co nas otaczało, co wypracowaliśmy, o co może walczyliśmy. Jednakże na ziemi jest głoszone słowo Boga, Boga Stwórcy świata, Twórcy wszelkiego życia, Gospodarza nieba i ziemi. Uświadamiamy sobie to, gdy ocieramy się o śmierć naszych przyjaciół, którzy wysiadają z pociągu ziemskiego życia. Właśnie wtedy kierujemy nasze spojrzenie ku niebu, by usłyszeć głos z krainy życia, gdzie już nie ma śmierci, gdzie nie ma płaczu, lęku, narzekania. Oto Bóg, Stwórca nieba i ziemi, sprawca naszego życia, przemówił do nas w swoim słowie i napędza nas nadzieją na nowe życie w niebieskim świecie. Dlatego w pierwszej części naszej homilii powróćmy do przesłania słowa Bożego, skierowanego do nas podczas pogrzebu śp. księdza prałata Bogusława Wermińskiego.

1. Bóg objaśnia nam perspektywę życia wiecznego

Moi drodzy, Bóg przemawia naszym ludzkim językiem, a dziś w pierwszym czytaniu powiedział do nas tak: "Wiemy, że jeśli nawet zniszczy nasz przybytek doczesnego zamieszkania, będziemy mieli mieszkanie od Boga, dom nie ręką uczyniony, lecz wiecznie trwałe w niebie" (2 Kor 5,1). Nasze życie zaczynamy od łona naszej matki. Jej łono jest naszym pierwszym mieszkaniem tu na ziemi. Po narodzinach jesteśmy przy rodzicach w jakimś domu wybudowanym

przez ludzi. Nasze domy ziemskie, które budujemy i w których jakiś czas mieszkamy, są kruche. Były i są niszczone podczas wojen, podczas klęsk żywiołowych. Tak jest dziś na wojnie na Ukrainie, w Ziemi Świętej, tak jest na zachodnim wybrzeżu Stanów Zjednoczonych, gdzie już spaliło się ponad dziesięć tysięcy domów. A oto Bóg nam mówi o domu nie ludzką ręką zbudowanym, ale o domu przez Niego uczynionym, wiecznie trwałym w niebie. To jedyny dom, który pomieści wszystkich przyjaciół Boga i jest zbudowany ręką Boga na zawsze i nie jest niczym zagrożony. Słyszeliśmy także, że przed wejściem do tego domu na wieczne zamieszkanie, trzeba się rozliczyć z pobytu w ziemskim domu: "Wszyscy bowiem musimy stanąć przed trybunałem Chrystusa, aby każdy otrzymał zapłatę za uczynki dokonane w ciele, złe lub dobre" (2 Kor 5,10)- powiedział Bóg do nas przez Apostoła Narodów. W życiu przychodzi nam składać różne rozliczenia i sprawozdania, ale to końcowe przed Bogiem będzie najważniejsze. Przez to rozliczenie przeszedł już pewnością śp. ks. prałat Bogusław. Jego dobre uczynki będą zabrane do nieba i będą zdobić na zawsze wieczny, niebieski dom. Złe uczynki natomiast mogą być skasowane Bożym Miłosierdziem. Jeśli jeszcze nie są skasowane, to o to się dzisiaj modlimy.

O domu Ojca przypomniał nam także dzisiaj Chrystus. Przed chwilą słyszeliśmy: "Niech się nie trwoży serce wasze. Wierzycie w Boga I WE Mnie wierzcie!. W domu Ojca mego jest mieszkań wiele. Gdyby tak nie było, to bym wam powiedział. Idę przecież przygotować wam miejsce. A gdy odejdę i przygotuję wam miejsce, przyjdę powtórnie i zabiorę was do siebie, abyście i wy byli tam, gdzie Ja jestem" (J 14,1-3).

Czcigodny i drogi nasz księżę prałacie Bogusławie, przyszedł po Ciebie Chrystus, aby Cię przeprowadzić z ziemi do przygotowanego dla Ciebie mieszkania w niebie. Tam już wszystko widzisz i doświadczasz w co wierzyłeś i o czym mówiłeś ludziom tu na ziemi. My dzisiaj w Eucharystii pogrzebowej chcemy podziękować Bogu za to, czym On cię obdarzył i za to, co rozdał ludziom przez twoją kapłańską posługę. Chcemy podziękować także tobie, za to, co było twoim wkładem w posługę kapłańską tu na ziemi. Abyśmy wiedzieli za co dziękować Bogu i tobie, chcemy spojrzeć na drogę twego ziemskiego życia, które dobiegło końca.

2. Z życiowej drogi księdza prałata Bogusława Wermińskiego

a) Droga do kapłaństwa

Księżę prałacie urodziłeś się 14 stycznia 1939 roku w miejscowości Charzewice, w parafii Rozwadów, jako jedno z sześciorga dzieci Józefa i Anieli z d. Latawiec. Wychowałeś się w rodzinie bardzo religijnej. Mama - Aniela należała do Żywego Różańca i do III Zakonu św. Franciszka, a tato – Józef, również należał do męskiej Róży Różańcowej. Zostałeś ochrzczony 2 lutego w kościele parafialnym Matki Bożej Szkaplerznej w Rozwadowie. Wczesne dzieciństwo przeżywałeś w trudnym czasie okupacji hitlerowskiej. Do pierwszej Komunii św. przystąpiłeś 20 lutego 1948 r. a sześć lat później, 16 czerwca 1954 roku, w kościele parafialnym w Rozwadowie przyjąłeś Sakrament Bierzmowania z rąk biskupa Wojciecha Tomaki, sufragana przemyskiego. Na bierzmowaniu otrzymałeś imię Antoni. W roku 1953 ukończyłeś szkołę podstawową w Pilchowie. Szczególną wdzięcznością darzyłeś kierowniczkę szkoły panią Stefanię Czarnecką, która była obecna na twoich prymicjach. Bardzo często w tamtych latach nawiedzałeś tę świątynię, przeważnie w drodze do szkoły. Przychodziłeś na Msze św. ku czci Matki Bożej Królowej Polski w soboty i na nowennę w środy do Matki Bożej Nieustającej Pomocy. W roku 1953 rozpocząłeś naukę w Liceum Ogólnokształcącym w Stalowej Woli. Mamie wyznałeś jeszcze przed maturą, że

chcesz zostać księdzem. Z takim pragnieniem, z takim cennym wianem opuściłeś swój rodzinny dom, W roku 1957, po zdaniu matury, zgłosiłeś się do Arcybiskupiego Seminarium Duchownego we Wrocławiu. Udałeś się z Ziemi sandomierskiej na ziemie zachodnie, gdyż tam był wielki brak księży. Ówczesny proboszcz ks. Andrzej Ziemiański wystawił mu bardzo dobrą opinię. W jednej z opinii napisał słowa: *Zachowywał się w czasie wakacji bez zarzutu. Bywał codziennie na Mszy św., przystępując do Komunii Świętej, mimo że miał do domu 5 km. drogi. Nie ma mowy o wygodnictwie, Odznacza się prostotą i pokorą. Jest chętny do pomocy w kościele.* Studia teologiczne i przygotowanie ascetyczne oraz duszpasterskie do kapłaństwa trwały 6 lat. Były to lata: 1957-1963. W czasie waszych studiów seminaryjnych miały miejsce dwie sakry biskupie: ks. Wincentego Urbana (7 II 1960) i ks. Pawła Latuska, rektora Seminarium (11 II 1962). Napisałeś pracę magisterską pt: „Dzieje polityczne i religijne Archidiecezji Wrocławskiej”, pod kierunkiem ks. bpa profesora Wincentego Urbana, który pochodził z Grodziska Dolnego, z podkarpackiej ziemi. Świecenia kapłańskie przyjąłeś 23 czerwca 1963 r. w kościele św. Bonifacego we Wrocławiu z rąk ks. bpa Andrzeja Wronki. 16 lipca, w dniu odpustu parafialnego, w kościele pw. Matki Bożej Szkaplerznej, odprawiłeś Mszę św. prymicyjną.

b) Miejsca posługi kapłańskiej

Drogi nasz kapłanie, po święceniach posługiwałeś w trzech parafiach jako wikariusz. Były to parafie: św. Antoniego w Piechowicach, koło Jeleniej Góry (1963-1964), Bożego Ciała we Wrocławiu (1964-1965) oraz św. Barbary w Wałbrzychu (1965-1972). Będąc wikariuszem w tej ostatniej parafii, Arcybiskupia Kuria Wrocławska zleciła ci dodatkowo pracę duszpasterską przy kościele Zmartwychwstania Pańskiego w Wałbrzychu. Tutaj odnowiłeś kościół i wybudowałeś plebanię. W roku 1972, przy tym kościele została utworzona parafia i zostałeś pierwszym jej proboszczem. Po 16-stu latach, w roku 1988 zostałeś przeniesiony na proboszcza największej wówczas parafii w Wałbrzychu, parafii p.w. Świętych Aniołów Stróżów, gdzie byłeś proboszczem 26 lat i emerytem 11 lat, razem - 37 lat . Licząc lata posługi w parafii św. Barbary i Zmartwychwstania Pańskiego oraz lata przepracowane w tej parafii, twoja posługa kapłańska w tym mieście osiągnęła 60 lat (1965-2025).

c) Pełnione funkcje i odznaczenia

Każdy kapłan posłany do pracy duszpasterskiej pełni trzy główne posługi: głosi słowo Boże – naucza prawd wiary, sprawuje święte sakramenty i troszczy się o biednych i chorych. Do tego dochodzi jeszcze troska o mienie materialne: budowa nowych obiektów sakralnych i remonty świątyń zabytkowych. We wszystkich tych dziedzinach ks. Prałacie masz ogromne zasługi. Byłeś bardzo dobrym kaznodzieją. Głosiłeś mądre, odważne i patriotyczne kazania. Dbałeś o wysoki poziom katechezy szkolnej i parafialnej. Organizowałeś systematyczne spotkania z katechetami i rodzicami. Przez wiele lat prowadziłeś w Wałbrzychu Klub Inteligencji Katolickiej. Na prośbę biskupów zorganizowałeś także Pomaturalne Studium Katechetyczne, którego byłeś kierownikiem. Przygotowywałeś więc przyszłych katechetów do prowadzenia katechezy i nauczania religii.

W dziedzinie liturgicznej rozwinąłeś w Wałbrzychu kult Matki Bożej Bolesnej, Odbudowałeś w tym celu kościółek poświęcony Matce Bożej Bolesnej, gdzie zostało ustanowione sanktuarium. Przyczyniłeś się do ogłoszenia Matki Bożej Bolesnej patronką miasta Wałbrzycha. Pielęgnowałeś w tutejszej parafii modlitwę za Ojczyznę. Urządzałeś nabożeństwa patriotyczne, zwłaszcza 3 maja i 11 listopada. Przez wiele też lat sprawowałeś opiekę duszpasterską nad górnikami.

Bardzo duże zasługi masz także w organizowaniu pomocy dla chorych, bezdomnych i biednych. W parafii zorganizowałeś kuchnię charytatywną dla ubogich, w której wydawano ponad 100 posiłków dziennie. Wałbrzych, po zamknięciu kopalń stał się biednym miastem. W wyniku bezrobocia pojawiło się więcej biednych ludzi. W tobie, drogi księżu Prałacie mieli oni oparcie i pomoc. Sam mogłem tego wielokrotnie doświadczyć.

Drogi nasz Przyjacielu, dałeś się także poznać jako dobry gospodarz. Podejmowałeś remonty świątyń i plebanii. Przygotowałeś nowe ośrodki duszpasterskie, które potem stały się siedzibą nowych parafii (Stary Zdrój, Nowe Miasto, Gaj).

Gorliwa twoja praca duszpasterska nie uszła uwagi pasterzy Kościoła, którzy obdarzali cię różnymi godnościami i stanowiskami. Staraniem ks. kard. Henryka Gulbinowicza zostałeś odznaczony godnością Kapelana Ojca Świętego. Ks. bp Tadeusz Rybak, pierwszy biskup legnicki powołał cię do Legnickiej Kapituły Katedralnej oraz wystarał się o godność prałata domowego Ojca Świętego. Po przejściu miasta Wałbrzycha do nowej diecezji świdnickiej, biskup świdnicki mianował cię najpierw członkiem Rady Kapłańskiej i Kolegium Konsultorów Diecezji Świdnickiej (2005), a następnie kanonikiem gremialnym Świdnickiej Kapituły Katedralnej. W roku 2010 zostałeś powołany na prepozyta Kapituły Kolegiackiej Matki Bożej Bolesnej i Świętych Aniołów Stróżów w Wałbrzychu.

Drodzy bracia i siostry, spojrzeliśmy w przeszłość waszego byłego księdza proboszcza, abyśmy lepiej wiedzieli za co winniśmy dziękować Bogu. Mogę przed wami zaświadczyć jak wiele Pan Bóg przekazał dobra ludziom przez jego posługę.

3. Zakończenie - słowo na pożegnanie

Czcigodny i drogi Księżu Prałacie, przy twojej trumnie sprawujemy Najświętszą Ofiarę, którą złożył nasz Zbawiciel Jezus Chrystus za wszystkich nas, abyśmy byli szczęśliwi po ziemskiej, biologicznej śmierci. Tyle razy w tej świątyni stałeś z tej strony ołtarza i sprawowałeś tę wielką tajemnicę wiary za wiernych w różnych ich intencjach. Dzisiaj sprawujemy to zbawcze misterium za ciebie i musimy się z tobą rozstać, ale nie na zawsze. Wiemy, że nasze ziemskie drogi mają jeden kierunek; zdążają do wieczności. Tam jest nasz stabilny, wieczny dom, który przygotował nam Bóg. Ale chcemy ci powiedzieć podczas dzisiejszego czasowego rozstania, że dobrze nam było z tobą. Dziękujemy Panu Bogu za ciebie, dziękuje dolnośląski Kościół; archidiecezja wrocławska, diecezja legnicka i diecezja świdnicka. Dziękujemy także tobie, za twój przykład miłości do Pana Boga, do Kościoła Do Maryi, do Ojczyzny i do tego miasta - Wałbrzycha, w którym spędziłeś na służbie Bogu i ludziom niemal całe kapłańskie życie.

Drogi Księżu Prałacie, wiemy, że kochałeś to górnicze miasto Wałbrzych, że dbałeś o jego wizerunek, że zabiegałeś, aby rodziny tu mieszkające, świat górniczy i cały świat pracy, żeby oddawał cześć Bogu, żeby w Boga wierzył i był Mu posłuszny, żeby Bóg dla wszystkich był na pierwszym miejscu. Tu w wałbrzyskiej ziemi będziesz pochowany i tu będziesz oczekiwał na końcowe zmartwychwstanie. Drogi nasz Przyjacielu, niech Pan nasz Jezus Chrystus podczas tej Najświętszej Eucharystii, wybieli w swojej zbawczej krwi, w obecności Matki Bożej Bolesnej, wszystkie cienie twego życia, niech cię obdarzy swoim miłosierdziem i przyoblecze cię w szaty zbawienia. Żegnamy cię dziś słowami: "Do zobaczenia w niebie". Amen.